

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж1-ПО1-27/20
Дана: 25.02.2021. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Олге Пековић, председника већа, Зорице Ђурић и Злате Несторовић, чланова већа, са записничарем Тамаром Миливојевић, у кривичном предмету против окривљеног АА, због кривичног дела примање мита из чл. 367 ст. 2 Кривичног законика, решавајући по жалбама Вишег јавног тужиоца у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције, окривљеног АА и браниоца окривљеног адв. Слободана Сташевића, на пресуду Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К.ПО4.612/19 од 29.09.2020. године, на седници већа одржаној дана 25.02.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе Вишег јавног тужиоца у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције, окривљеног АА и браниоца окривљеног, адв. Слободана Сташевића и пресуда Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К.ПО4.612/19 од 29.09.2020. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Ожалбеном пресудом окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело примање мита из чл. 367 ст. 2 Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју казну му је урачунато време проведено у притвору почев од 13.08.2019. године до 23.08.2019. године. Према окривљеном је изречена и мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности те му је забрањено обављање дужности у органима управљања Коморе медицинских сестара и здравствених техничара Србије у трајању од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере. Од окривљеног је одузет новчани износ од 2.000 евра у апоенима и са серијским бројевима како је то ближе означено изреком првостепене пресуде. Окривљени је такође обавезан да Вишем суду у Краљеву на име паушала исплати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио Виши јавни тужилац у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције, због одлуке о кривичној санкцији и одлуке о мери безбедности, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, пресуду преиначи у погледу одлуке о казни и трајања мере безбедности тако што ће окривљеног осудити на казну затвора у дужем трајању, као и меру безбедности такође у дужем трајању.

Окривљени АА због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се пресуда преиначи тако што ће се он ослободити од оптужбе или да се

иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак. Затражио је присуство седници већа.

Бранилац окривљеног адв. Слободан Сташевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се пресуда преиначи тако што ће се окривљени АА ослободити од оптужбе за наведено кривично дело или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Такође је затражио присуство седници већа, како за себе тако и окривљеног.

Одговор на жалбу тужиоца дао је окривљени АА без конкретног предлога али са указивањем да је жалба јавног тужиоца неоснована.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу својим поднеском Ктж-916/20 од 12.01.2021. године, предложио је да Апелациони суд преиначи пресуду Вишег суда у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције К.ПО4.61/19 од 29.09.2020. године и окривљеног АА осуди на казну затвора у дужем трајању и изрекне меру безбедности забране вршења позива делатности и дужности у дужем трајању, а жалбе окривљеног и браниоца окривљеног адв. Слободана Сташевића, одбије као неосноване.

Апелациони суд у Крагујевцу одржао је седницу већа у смислу чл. 447 Законика о кривичном поступку (ЗКП), којој седници су присуствовали окривљени АА и бранилац окривљеног адв. Слободан Сташевић док се на обавештење суда није одазвао Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу, уредно обавештен. На седници су размотрени целокупни списи предмета заједно са побијаном пресудом, која пресуда је испитана у смислу чл. 451 ст. 1 ЗКП у оквиру, основа дела и правца побијања истакнутих у жалбама па је Апелациони суд оценом жалбених навода, предлога, као и предлога Апелационог јавног тужиоца, нашао:

Жалбе су неосноване.

По налажењу Апелационог суда жалбе окривљеног АА као и његовог браниоца адв. Слободана Сташевића неосноване су у делу битних повреда одредаба кривичног поступка, на које се указује жалбама, јер је изрека првостепене пресуде непротивречна сама себи, као и што разлози пресуде нису противречни изреци нити су међусобно противречни, а у пресуди су наведени довољно јасни и непротивречни разлози у погледу одлучних чињеница које су предмет доказивања, о чињеницама које су предмет доказивања не постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, због чега се жалбеним наводима не доводи у питање правилност и законитост првостепене пресуде.

Жалбе су неосноване и у делу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је суд доказе које је извео на главном претресу сходно чл. 419 ст. 2 ЗКП, оценио појединачно и у међусобној повезаности доводећи их у везу и са одбраном окривљеног, те потом у разлозима пресуде сходно чл. 428 ст. 8 ЗКП изнео довољно јасне чињенице из којих је утврдио из којих разлога узима као доказане или недоказане поједине чињенице, те из којих разлога није уважио поједине предлоге странака дајући притом оцену веродостојности противречних доказа, те чиме се руководио приликом решавања правних питања и из тога извео правилан закључак о

извесности постојања чињеница којима је дао одговарајући значај из којих је извео закључак о свим битним елементима бића кривичног дела за које је окривљеног огласио кривим. Са оваквим ставом првостепеног суда саглашава се и Апелациони суд као другостепени.

Из овако правилно утврђених чињеница првостепени суд је правилно применио и кривични закон, па су жалбе окривљеног и браниоца неосноване и у делу повреде кривичног закона.

Бранилац окривљеног адв. Слободан Стасевић жалбом не указује конкретно на битне повреде одредаба кривичног поступка, већ се кроз погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и анализу изведених доказа указује на битне повреде одредаба кривичног поступка због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Код оцене изведених доказа бранилац пре свега указује на недостатак доказа да је окривљени имао својство службеног лица, јер не постоји ни службена радња коју је морао извршити, а која је у узрочно последичној вези са тражењем и примањем поклона. У том смислу бранилац истиче и посебно цитира и анализира одредбе Закона о коморама и подзаконским актима, као што је статут коморе и друга општа акта која регулишу рад коморе и положај одговорних лица, а пре свега директора коморе, у овом случају сведока ББ и окривљеног који је био председник Извршног одбора коморе медицинских сестара и здравствених техничара Србије, Огранак у Ужицу из које анализе изводи закључак да окривљени није имао овлашћења нити је у конкретном случају поступао као службено лице са овлашћењима за које га је суд огласио кривим. Кроз ову анализу бранилац истиче да се погрешно наводи у изреци да је окривљени морао да изврши службену радњу и да писмено предложи директору коморе ББ да ВВ заснује радни однос, а да то ниједним прописом није предвиђено као конкретна обавеза окривљеног. При томе бранилац указује на поједине одредбе које регулишу делатност, круг послова, како коморе тако и огранака комора и изричито указује на чланове 7 и 28 Закона о коморама и чл. 19 и 21 Статута коморе, и изводи закључак о томе да овим члановима није регулисана обавеза окривљеног како је то нашао првостепени суд већ да се обавезе које се тичу примања и отпуштања радника коморе искључиво односе на директора коморе.

Међутим, супротно жалби, правилно је првостепени суд полазећи од Закона о коморама здравствених радника, те Статута коморе и других прописа који уређују рад комора и њихових огранака извео закључак у погледу својства окривљеног када је кроз оцену одбране окривљеног као и исказа сведока изнео анализу на странама 21, 22 и 23 првостепене пресуде.

Наиме, Закон о коморама здравствених радника у чл. 7 прописује који су то поверени послови из чега се утврђује да се ради о пословима који спадају у делокруг државног органа у оквиру службених дужности, како то прописује чл. 112 ст. 3 тач. 3 КЗ. Такође, чл. 28 Законом о коморама здравствених радника, прописано је да огранци коморе обављају послове из чл. 7 и 8 у складу са Законом и Статутом и посебно друге послове у складу са Статутом коморе и Законом.

Статут коморе медицинских сестара и здравствених техничара Србије у чл. 9 прописује која су то јавна овлашћења у оквиру поверених послова, а чл. 11 ст. 1

да комора извршава своје послове непосредно преко својих органа и преко огранака као својих организационих јединица. Надаље, чл. 43 у оквиру послова директора коморе одређује да директор коморе одлучује о правима, обавезама и одговорностима радника коморе и огранака коморе из радног односа (између осталих послова), док чл. 19 прописује да Огранак даје мишљење, предлоге и примедбе органима коморе о свим питањима из надлежности коморе. Члан 20 предвиђа да радом Огранка коморе руководи извршни одбор Огранка, а да чланови извршног одбора бирају председника.

Када се доведе у везу чл. 7, 8 и 28 Закона о коморама здравствених радника, те чл. 9, 11 и 19 као и 43 Статута коморе здравствених радника и медицинских техничара Србије, несумњиво се утврђује да је комори здравствених радника поверено вршење јавних овлашћења у складу са Законом и Статутом коморе, а да Статут коморе у чл. 9 и 11 прописује која су то јавна овлашћења као и то да коморе своје послове извршавају непосредно или преко својих огранака као својих организационих јединица, док чл. 19 Статута предвиђа делокруг послова огранака и између осталог то да Огранак даје мишљење, предлоге и примедбе органима коморе о свим питањима из надлежности коморе, док чл. 43 одређује круг послова директора коморе у које поред других послова спада и то да одлучује о правима, обавезама и одговорностима радника коморе и Огранка коморе из радног односа. Члан 20 Статута прописује да радом Огранка коморе руководи извршни одбор чији чланови бирају председника Огранка између себе.

Дакле, неспорно је да је окривљени у органу коме је поверено вршење јавних овлашћења био лице које је имало овлашћење да даје предлог директору коморе који одлучује о правима, обавезама и одговорностима радника коморе и огранака коморе из радног односа, што је окривљени и учинио у оквиру својих овлашћења, чиме му је и додељен статус службеног лица да у оквиру своје службене дужности предузима одређене службене радње. У конкретном, окривљени је предложио директорки коморе ББ да са ВВ заснује радни однос на одређено време на упражњено радно место чиме је одлучивао о правима лица која се тичу заснивања радног односа.

О свему наведеном изјаснио се и суд када је исказ сведока ББ довео у везу са анализом овлашћења које је имао окривљени АА, налазећи да је неспорно да је радња предлагања ВВ као кандидата за закључење уговора о раду службена радња коју је окривљени АА морао извршити, па су жалбени наводи браниоца у односу на својство службеног лица, а у вези са применом чл. 112 ст. 3 тач. 3 КЗ оцењени, као неосновани.

Тачно је оно што бранилац наводи у жалби да је директор коморе тај који „прима и отпушта“ раднике коморе и огранака, када се има у виду да је управо директор коморе, ББ донела и потписала решење о заснивању радног односа на неодређено време како то и стоји у решењу, али је неспорно да је она решење донела по предлогу или како то одбрана наводи молби окривљеног АА, што такође представља једну од радњи у поступку заснивања радног односа у Огранку коморе, без ког услова директор коморе не би могао донети решење.

Ова чињеница је била позната и сведоку ВВ, као лицу које је и раније радило на одређено време на истом месту које је било упражњено и о чему је разговарао са окривљеним АА, због чега је очигледно и био у контакту са окривљеним

када му је овај затражио новац и коме је потом предао новац на тражење, јер је био свестан да без предлога председника извршног одбора не може засновати радни однос.

У прилог тврдњи да окривљени није имао својство службеног лица, бранилац надаље цитира чланове 4, 5и 12 Правилника о организацији и систематизацији послова Коморе медицинских сестара и здравствених техничара Србије и истиче да су сва овлашћења у погледу организације рада и потребе повећања или смањења рада у комори и Огранцима, повећања или смањења броја потребних извршилаца или заснивања радног односа на одређено или неодређено време у надлежности директора коморе.

Супротно изнетом чл. 4 регулише унутрашњу организацију и систематизацију радних места, тиче се броја извршилаца док чл. 5 предвиђа да директор коморе може засновати радни однос са запосленим на одређено време са пуним или непуним радним временом ван просторија коморе или њене организационе јединице. Полазећи од радног места на које је ВВ предложен од стране окривљеног као и решења о заснивању радног односа, очигледно је да се не ради о заснивању радног односа ван просторија. Без обзира на то стоји неспорна чињеница да је директорка коморе ББ донела и потписала решење о заснивању радног односа али се приликом вршења својих овлашћења она кретала у границама предлога окривљеног, што је у вези са чл. 19 Статута коморе који предвиђа да Огранак коморе (у овом случају председник извршног одбора што је био окривљени) даје мишљење и предлоге о свим питањима из надлежности коморе која се тичу заснивања радног односа.

Бранилац оспорава и време извршења кривичног дела како је то наведено у изреци пресуде, с позивом на акт који је упућен Комори у Београду из Огранка у Ужицу од 18.04.2019. године, у коме се не спомиње било чије име па ни сведока ВВ чије име се спомиње крајем јуна месеца 2019. године. Супротно изнетом по налажењу Апелационог суда управо из одбране окривљеног утврђује се да је он 18.04.2019. године послао захтев за пријем у радни однос једног радника, на упражњено радно место због одласка раднице на породично одсуство, о чему је већ разговарао са ВВ, што је сагласно исказу сведока ВВ и из чега несумњиво произилази да је у то време окривљени имао преговоре да баш ВВ почне да ради на упражњеном месту, тако да је првостепени суд правилно утврдио да се ради о времену извршења кривичног дела од априла 2019. године до 13.08.2019. године.

Бранилац у жалби анализира исказ сведока ВВ и ББ са сопственом анализом и ставом у односу на, како се наводи, противречности њихових исказа и погрешне оцене од стране првостепеног суда, а да овај суд налази да је првостепени суд правилно оценио, пре свега исказ сведока ВВ у погледу преговора које је имао са окривљеним и начина тражења новца ради запослења, а околност да је окривљени и 2017. године радио на истом месту, на замени одсутног радника када му окривљени није тражио новац, а помогао му је у вези запослења, није ни од каквог значаја када је у питању радња извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим.

Правилно је суд одбио предлог за испитивање сведока ГГ, када је нашао да испитивање овог сведока није ни од каквог значаја, будући да сведок није имао никаква овлашћења у поступку запошљавања и посебно када се има у виду да је сведок ВВ потврдио да је окривљени спомињао неког човека у разговору, да није конкретно

рекао о коме се ради, нити је спомињао да је тај човек у некаквој вези са директорком и да му може помоћи око запошљавања.

Правилно је суд прихватио исказ сведока ББ, из ког исказа је утврдио да се запошљавање неког лица у огранцима коморе не може самоиницијативно спровести, односно да она не може примити некога у радни однос у огранку без захтева председника извршног одбора тог огранка, већ само уколико постоји предлог извршног одбора огранка, односно председника извршног одбора. С тим у вези анализа изнета у жалби у погледу међусобних односа окривљеног и сведока ББ, те како се наводи у жалби, њена недоследност у погледу тумачења својих овлашћења није ни од каквог значаја за правилност утврђених чињеница, будући да је суд до закључка да је окривљени поступао у својству службеног лица, дошао на основу писаних доказа у виду закона и подзаконских аката, а сведок је као једно од овлашћених лица у поступку заснивања радног односа се изјаснила о својим овлашћењима и овлашћењима окривљеног што представља целину у поступку оцене доказа.

И у преосталом делу жалба браниоца је неоснована када се указује на недостатак овлашћења окривљеног у вези са регистрацијом службеног возила, зашта он није био овлашћен, као и у погледу околности да је сведок ББ одбила по првом допису да прими у радни однос лице ради замене одсутног радника, јер је сведок ББ објаснила да у априлу месецу нису били испуњени услови формално – правни за пријем радника, а што је све суд анализирао и изнео у пресуди.

Окривљени у жалби не указује конкретно на битне повреде одредаба кривичног поступка, већ се у највећем делу изјашњава о законским прописима који регулишу област рада Комора медицинских сестара и здравствених техничара Србије и у вези са тим огранака коморе са позивањем на чланове како законских тако и подзаконских аката, те анализом и тумачењем ових одредаба који су супротни, како и сам окривљени наводи у жалби, ставу који је изнео суд у погледу примене одредаба наведених прописа.

У погледу ових жалбених навода, Апелациони суд је изнео свој став у делу оцене жалбених навода браниоца окривљеног са идентичним примедбама у погледу примене наведених прописа које окривљени као и бранилац оспорава у смислу својства службеног лица у огранку коморе у ком је био председник извршног одбора, тако да жалба окривљеног није била предмет посебне оцене.

Такође, окривљени, као и бранилац, указује на контрадикторности и недоследности сведока ББ и ВВ и посебно у односу на исказ сведока ББ и истиче да суд није затражио од сведока да свој исказ појасни у односу на одредбе колективног уговора које суд није ни цитирао у доказном поступку. Надаље анализира делокруг послова директора коморе и при томе истиче пропуст у раду директора, односно сведока ББ, али све наведено није ни у каквој вези са кривичним делом за које је окривљени оглашен кривим. Оно што је евентуално од значаја је његово својство и у оквиру тога овлашћења која га чине одговорним као службеног лица, а што је суд правилно оценио и о томе извео јасан став доводећи у везу обим овлашћења и послова окривљеног са законом и подзаконским актима који регулишу рад комора и огранака у оквиру њих.

Надаље, окривљени указује на пропусте у раду директора коморе, сведока ББ, при чему истиче да постоје поремећени односи између окривљеног и сведока и што није спорно, али свакако није од значаја у овом кривичном поступку.

Такође, у делу оцене исказа сведока ВВ и у односу на одбијени предлог да се испита сведок ГГ, окривљени, као и бранилац изнесе сопствену анализу која се тиче контаката и начина разговора око времена почетка рада, а што је од стране овог суда анализирано у односу на жалбу браниоца окривљеног, која на идентичан начин оцењује недоследности у исказима сведока.

Полазећи од жалбе тужиоца, а и по службеној дужности, Апелациони суд је испитао одлуку о кривичној санкцији, па је пошавши од чл. 54 КЗ, нашао да је првостепени суд правилно на страни окривљеног ценио олакшавајуће околности, а које се тичу личних и породичних прилика, као и чињенице да је окривљени неосуђивано лице, којим околностима је дао и одговарајући значај, док је као отежавајућу околност ценио упорност окривљеног приликом извршења кривичног дела и тако правилно нашао, имајући у виду запрећену казну затвора да ће се казном затвора у трајању од 2 (две) године у потпуности остварити сврха кривичних санкција из чл. 4 ст. 2 КЗ, као и сврха кажњавања из чл. 42 КЗ.

И када је у питању мера безбедности забрана вршења позива делатности и дужности, правилно је суд нашавши да би даље вршење дужности окривљеног било опасно, окривљеном ову меру изрекао у трајању од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде, јер је и по оцени овог суда опасно да окривљени обавља дужност у органима управљања Коморе медицинских сестара и здравствених техничара Србије, као лица коме је поверено вршење јавних овлашћења. Правилно је суд од окривљеног одузео предмет извршења кривичног дела како је то ближе означено изреком првостепене пресуде. С тим у вези жалбени наводи тужиоца су такође оцењени као неосновани.

На основу свега изнетог, Апелациони суд је, у смислу чл. 457 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар
Тамара Миливојевић,с.р.

Председник већа-судија
Олга Пековић,с.р.

